

Viết bởi Ban Biên Tập

Tháng năm, 20 Tháng 12 2018 04:57 - Lần cập nhật cuối: Tháng năm, 20 Tháng 12 2018 04:59

NÊN TÔI

Tác giả: Phạm Thu Hằng, 12/8

- Con vâng đi, trái tim tôi không sao hết có đau gì đâu mà con lo, vài bữa nay khỏe nên xuất viện vâng chớ, con lo vậy sớm đi con gái, đi mất mình với tôi nguy hiểm lắm con.

- Dạ thưa....

Ngày hôm nay là ngày đầu tiên nên tôi nằm viện. Ông vốn dĩ là một người vô tư lắm, ngay cả khi ông mang trong mình một căn bệnh nan y rồi thế này, Bác sĩ đã chẩn đoán ông không còn sống được trong vòng một tháng. Tôi chớ a bao giờ nghĩ ông tôi lại mắc bệnh nặng đến vậy, vì ông đang rất mạnh khỏe, đúng là sinh lão bệnh tử không ai lường trước được đi u gì. Nhưng ngày sau đó vì viện khuôn một ông già y gò đi rất nhiều, đôi mắt sâu thẳm và mờ đục, đôi khi vô tình tôi lại thấy những giọt nước mắt lăn nhè trên má ông, phôi chằng trong lòng nên tôi mang biết bao nỗi tâm sự, biết bao trắng trợn và lo tang trợn của một cuộc đời đang dần dần khép lại. Tôi thấy thấy ông lắm, đứng xa nhìn ông mà đôi mắt tôi rưng rưng, cảm nguy hiểm cho nên tôi đứng cách biệt nhưng dù là một hi vọng mong manh nhất.

Căn bệnh quái ác đó ngày càng chuyển biến nhanh, đôi mắt của ông không còn được nhìn thấy nữa, sắc ông yếu đi rất nhiều, thè dài trong sự đau đớn. Ngày hôm đó, tôi vào thăm nên.

- Nên con lật quýt nên ăn cho khỏe nghe.

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:57 - Lần cập nhật cuối: Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:59

- Con. Tôi tắt vò quýt và dứt tiếng múi cho ông ăn.

- Quýt ngọt quá con, ngọt thật. Tôi nghe ông nói vậy mà vui lắm, khi miệng cậu dù biết ông sẽ không nhìn thấy được cậu cười hạnh phúc đó của tôi... Một lúc sau ông hỏi tôi.

- Mà tiền đâu con mua đây? Bữa sau con vào thăm nhà chị đừng mua đồ ăn nữa, nhà ăn sẵn sẵn rồi. Con còn đi học nữa đó tiền đó tiêu hết đi, con cứ gắng học nghe, con phải học thật giỏi, sau này trở thành nhà giàu có mới được. Nhà không biết có được số của chị ngày thấy con được làm cô dâu không nữa.... sao mà khó quá con ài...

Tôi đã khóc khi nghe ông tôi nói với tôi như vậy, thấy xót xa thấy ông nói rồi thì thôi. Một con người bị căn bệnh nan y hành hạ từng giờ từng phút như ông nói với tôi với nỗi lo lắng cho con cháu từng li từng tí. Đói với ai trong chúng ta gia đình là thiên lương nhất, là mái ấm hạnh phúc của đời người. Dù có bệnh như ông với nỗi nghĩ về gia đình, đó là tình cảm cao cả và đáng trân trọng nhất.

Số của cậu của tôi ngày càng yếu đi, ông không thể chịu được căn bệnh được nữa mà cứ dù đã được gia đình cố gắng chăm sóc nhưng ông với không qua khỏi. Tôi đã ra đi trong một đêm khuya tĩnh lặng, với thời tiết se se lạnh của mùa đông. Có lẽ đời với tôi không có nỗi đau nào bằng nỗi đau mất đi người ông mà tôi yêu quý nhất. Ông đã với với tôi gần bên kia cuộc đời, nhưng ai rồi cũng đến lúc dừng chân tại đó. Nhưng thật đáng buồn là nỗi tôi ra đi quá sớm để cho con cháu mất nỗi buồn không thể nào quên được.

Kể từ đó căn nhà như trở nên trống vắng, vì vắng bóng mặt người, thấy người ngoài xóm như biết làm sao được, người đã đi rồi thì có bao giờ quay trở lại được đâu, suốt một cuộc đời với tôi đã chịu đựng khổ rồi thì thôi, hy sinh cả cuộc đời vì con cháu.

Như tôi với đến làm nghề bán, quanh năm lên đê trên biển, cái nắng và với mặt của nắng biển làm da ông đen sạm, tay ông chai sần. Khi với già ông không ngừng lao động, hết bám biển rồi lại bắt cá trên sông để bán cho con cá nuôi con cái trở thành. Đâu ai hiểu thấu được nỗi với với cậu của cậu để ông lên đôi vai của ông.

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:57 - Lần cập nhật cuối: Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:59

Vì thỏ ngỏ con yêu cháu nên chả bao giờ ông than thuở mất thân ông gánh vát hết tất cả. Bây giờ nghe lời thỏ y thỏ ngỏ ông tôi rất nhũu.

Nhỏ nhỏ ngỏ ngày còn bé, đợc ông nỏ iỏ mỏ bỏ ngỏ, cỏ thích làm nũng đợ đợc ông nỏ iỏ mua kẹo, tôi thỏ ngỏ ông lỏ mỏ trong tôi ông là sỏ mỏ tỏ. Mỏ iỏ nỏ vỏ đợ uỏ thỏ yỏ ông nỏ iỏ ngỏ iỏ vá lỏ iỏ, xỏu lỏ iỏ iỏ trỏ cỏ hiỏn nhà, lúc nào ông cũng ngỏ iỏ, nhìn ra trỏ cỏ nhà nhỏ đang hỏng tôi vỏ. Nhỏ nhỏ ngỏ buỏ iỏ trỏ a hỏ ông hay đợ a vỏng vỏ iỏ tôi, đợc cho tôi nghe nhỏ ngỏ bài thỏ mà ông tỏ tay viỏ tỏ, ông tôi làm thỏ hay lỏ mỏ, có lỏ nỏ ông đợc mỏ tỏ bài thỏ mà tôi nhỏ mãi không bao giờ quên.

“Mỏ tỏ buỏ iỏ trỏ a gió Nam vỏ a thỏ iỏ xuỏ ngỏ

Mát ngoài da mát cỏ trong tim

Bà ra đi con cái biỏ tỏ đâu mà tìm

Tìm không đợc vỏ nhà khóc luôn theo...”

Ông tôi bỏ o bài thỏ này đợc viỏ tỏ lúc bà nỏ iỏ tôi bỏ đi xa, vì cuỏ cỏ sỏ ngỏ mỏ uỏ sinh gỏ pỏ nhỏ uỏ khó khăn, nỏ nỏ nỏ chỏ ngỏ lên nhau, bà nỏ iỏ tôi đã bỏ vào Đắ Lawk ông có đi tìm bà nhỏ ngỏ không đợc, sau này bà nhỏ nỏ đợc bài thỏ yỏ bà đã quay trỏ vỏ bên gia đờnh, tỏ đó cuỏ cỏ sỏ ngỏ mỏ iỏ làm lỏ iỏ tỏ đợ uỏ. Bây giờ nghe lỏ iỏ hai đờng nỏ cỏ mỏ tỏ cỏ rỏ ngỏ rỏ ngỏ tôi cỏ che đi, cỏ mỏ xúc cỏ a mình nhỏ ngỏ bây giờ cỏ vỏ nhà nỏ iỏ, vỏ trỏ cỏ ngõ nhà nhỏ ngỏ vỏ nỏ không còn đợc cỏ thỏ yỏ hình lỏ nhỏ ông tôi ngỏ iỏ vá lỏ iỏ, xỏu lỏ iỏ iỏ trỏ cỏ hiỏn nỏ a, không còn đợc nghe ông đợc thỏ, đợc nghe ông chỏ bỏ o đợ nỏ dò ân cỏ nỏ.

- Nỏ iỏ iỏ con nhỏ nỏ iỏ lỏ mỏ, nỏ iỏ nói nỏ iỏ không có bỏ đau gì hết, nỏ iỏ sỏ vỏ vỏ iỏ con mà sao nay nỏ iỏ đi luôn rỏ iỏ, nỏ iỏ không vỏ nỏ a...

Mùa đờng năm ngoái ông nỏ iỏ còn mang cá ông bỏ tỏ qua cho tôi ỏn, mỏ a lỏ lỏ tỏ lỏ iỏ vỏ yỏ mà ông lỏ ngỏ lỏ iỏ mỏ a gió qua nhà tôi đờm con cá to qua cho tôi ỏn. yỏ yỏ, vỏ yỏ mà mùa đờng năm nay nỏ iỏ đi

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:57 - Lần cập nhật cuối: Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:59

mất rồi, nó không còn bên tôi nữa.

Dù mọi chuyện như thế nào, cuộc sống có thay đổi ra sao thì tôi cũng không bao giờ quên được hình bóng ông tôi, mất nhưng ông tôi yêu quý nhất. Tôi sợ công việc thực hiện như ngừng lại dẫu ân cần của ông lúc ông còn sống. Mùa đông năm nay căn nhà trống nên vắng vẻ vì thiếu bóng dáng ông, còn biết bao nhiêu điều tôi dành tặng cho ông mà chưa được. Ông vẫn sống trong tôi, mãi trong cuộc đời tôi biết bao vì hai từ: “Ông tôi”